

1

DEEL I LARISSA

Sous le maquillage je ne suis q'une fille....

Hij neemt me mee naar een vertrek dat bijna net zo kaal is als zijn hoofd, waarin een metalen bureautje staat en een gammele boekenkast vol vakliteratuur. *Imponerend!* Aan de muur tegenover mij hangt een vage houtskoolschets van Freud himself.

‘Neem plaats’, zegt hij en gebaart uitnodigend naar een van de twee goedkope Ikea fauteuils onder de tweedimensionale Sigi.

Ik besluit om maar gelijk met de schuifdeur in huis te vallen, zonder verdere plichtplegingen. En gelijk tutoyeren. Niet te onderdanig en respectvol. Waarom zou ik?

‘Ik weet eigenlijk niet goed wat ik hier kom doen. Zeg jij het maar: wat verwacht je van mij? Waar beginnen we?’

Hij laat zich, ietwat gehinderd door zijn mannelijke zwangerschap, rustig in de andere stoel zakken en antwoordt beheerst:

‘Ik verwacht niks en waar we beginnen ligt aan jou, Larissa. Begin maar ergens.’

Moet ik nou opgelucht zijn?

‘Oh, iemand die niks van mij verwacht! Dat is nieuw. Zeker bij mannen.’

‘Wat verwachten die dan van jou?’

Ja hallo, hier earth calling...

‘Komen wij van dezelfde planeet? Nou, wat denk je? Eh.... diepgang, maar dan plaatselijk, als je begrijpt wat ik bedoel, haha.’

Zo, die zit! Ik kan er niets aan doen, ik ben gewoon in een agressieve bui en wil hem liefst gelijk verscheuren.

‘Allemaal, zonder uitzondering?’

Oppassen nu, hij wil weten of ik generaliseer.

‘Nou, de mannen die ik tegenkom in ieder geval wel, ja.’

‘En wat vind je daarvan?’

‘Wat ik daarvan vind? Soms komt het me goed uit en dan hebben we.... eh... lekker diepgaand contact, haha.’

‘En de andere keren?’

Jezus, wat wil je nou van mij? Nog maar een schepje er bovenop dan....

‘Dan mogen ze van mij de tering krijgen, allemaal. Gaan ze hun hormonen maar handmatig te lijf, ouderwets vakwerk, zogezegd. Kan me niks schelen.’

Quasi onverstoorbaar kijkt hij me aan en gaat luchtig verder. Heel even zie ik zijn blik afdwalen en over mijn benen glijden.

‘Heb je ooit een vaste relatie gehad met een man?’

Hoogste tijd voor nog zwaarder geschut. *Ik mag deze man niet. Oude viezerik!*

‘Nee, zit ik ook niet op te wachten. Al willen ze dat wel soms. Zoals Bart, die zag het echt helemaal zitten nadat ie me vier keer met me naar bed was geweest. Alsof ik daar intrap. Wou met me.....’ *Shit, geef ik hem nog gewoon antwoord ook, dat is niet de bedoeling. Snel corrigeren!* ‘Hé, hallo! Ik zit hier intussen wel lekker privé te wezen met jouw geniepige vraagjes. Word je er al een beetje opgewonden van?’

Yes! Kijk hem eens een rooie kop krijgen! Zo komen we ten minste nog ergens.

Ik zal hem nog wat meer been laten zien, kijken hoe psychologisch hij daar op reageert. Speels laat ik de zoom van mijn rokje ietsje hoger glijden.

‘Stop Larissa! Ik vind ons contact niet prettig verlopen op deze manier. Ik ben hier om je te helpen. Ik wil je dus vragen om een andere houding aan te nemen. Coöperatiever.... niet zo vijandig.’

Mister, you ain't seen nothing yet! Vijandig? Zei je vijandig?

‘Ik zag je kijken naar mijn benen. Bevallen ze je? Krijg je al wilde fantasieën over’

‘Larissa! Ik meen dit serieus. Zo kan ik je niet helpen, echt niet!’

Dat kun je sowieso niet, sukkel.

‘Wat gebeurt hier, vanwaar al die agressie? Waarom stel je je zo vijandig op? Zullen we het dáár over hebben?’ Ineens praat hij alsof hij vraagt of ik suiker en melk gebruik in mijn koffie. *Welke koffie trouwens?*

Hij probeert het opnieuw, de stumper. Zie hem eens zitten zweten hier. Wat een zielige vertoning. Dan maar gelijk de genadeklap nu.

‘Wie is er agressief en vijandig? Windt mijn lichaam je op, ja of nee? Is toch een normale vraag? Als die neushoorn die me de deur openmaakte je vrouw is, dan zul je wel vreselijke zin hebben in een mooi, glad jong grietje, niet?’

De rode kleur van zijn hoofd is weer helemaal terug en gaat nu richting paars. Zweetdruppels overal op zijn kale dak vol leervlekken.

‘Larissa, ik verzoek je dringend te vertrekken. Nu! Hier

heb ik verder geen zin in. Om naar jouw onbeschoftheden

te luisteren. Als je beslist niet wil dan houdt het gewoon op! Zodra je jezelf serieus kunt nemen mag je terugkomen, eerder niet. Echt niet!’

Hij voegt gelijk de daad bij het woord en loopt richting deuropening waar hij zich omdraait en me met een scherpe blik –*zijn meest doordringende?* aankijkt. ‘Game over en oprotten kreng’, zegt die blik.

‘Oké’, reageer ik en sla mijn jasje achteloos over mijn schouder terwijl ik langs hem heen door de aanbouw loop naar de uitgang van zijn praktijk. Ik voel zijn ogen bijna gaten branden in mijn rug. Het kan me niet schelen, helemaal niets.

Nummer twee down, one more to go!

Eenmaal buiten, waar een flauw bijna lentesonnetje zijn best doet om het nog ergens op te laten lijken voel ik het alweer opkomen. Verdomme! Ja hoor, geen tegenhouden mogelijk. De tranen stromen als bergbeekjes over mijn gezicht en in mijn hals. Samen met de mascara brokkelt ook de rest van mijn imago in moordtempo af. Klotezooi! Waarom gebeurt mij dit telkens weer? Kan ik me het ene moment Superwoman voelen en even later weer het kleine verdrietige meisje dat vroeger in haar bedje lag te huilen?

“Haar DSMIV score doet een borderline-persoonlijkheid vermoeden.”

Kutpsychologen! Waar halen ze al die wijsheden vandaan? Wie denken ze dat ze zijn? Hebben ze hun eigen leven wel een beetje op orde? Of hoeft dat allemaal

niet, kun je zo ook wel je scherpzinnige, klinische
wijsheden over andere mensen uitstrooien?

En waarom maak *ik* het mezelf aldoor zo verrekte
moeilijk?

Waarom doe *ik* goedbedoelende mensen onnodig pijn,
jaag *ik* ze tegen mij in het harnas en weiger *ik* mij te laten
helpen? Ben *ik* daar te narcistisch voor? Moet iemand
intelligenter dan mij zijn om me te kunnen helpen of is
dat een ideefixe van mezelf? *Ben* ik wel echt intelligent?
Heb ik wel... help... ik voel me zo ellendig, zo
godsellendig verdrietig en hopeloos leeg van binnen.
Help me toch, help me alsjeblieft.....